

פרק יז

עמ 83: חורף קשה בא, וקאטרינה נאלצת להישאר באכסניה, בה בעל הבית מקמץ בעצים לחימום החדר, מחשש להמשך החורף. רק לאחר שקאטרינה מאיימת עליו, שהיא תקרא לז'אנדראמים, הוא מסכים לתת לה עצים מהמחסן. היא מבינה שרק את שפת הכוח מבינים בעולם קאטרינה שבה לדבר בשפת הכפר הבוטה, ללא גינונים, ומשננת מידי יום לבנימין שעליו להיות חזק – "יהודי חלש מעורר יצרים אפלים" היא אומרת. בנימין אכן מתחזק.

המשך - בעל הבית מפקיע את מחיר העץ ומופתע שקטרינה אומרת לו שזה אסור על פי התורה. היא לא חוששת לומר דבריה למרות, שיש דברים שבוחרת לא לומר כדי לא להשמע מתחסדת או חשודה. בני הבית חוששים מקאטרינה, פן תלשין עליהם, ונוהגים בה זהירות. לקטרינה אין שום כוונה להלשין, זוהי מידה מגונה ושפלה שהתורה אוסרת. (84). נוכחותה מכבידה על בעלי הבית. המחשבה שבהגיעם לצ'רנוביץ, היא תקרא לבנימין מהספר, מרגשת אותה. כל תנועה שלה מרגשת אותה ומביאה אותה לידי בכי. כאשר הסופה שוככת, קאטרינה עוזבת את האכסניה, ואיכר קשיש מסיע אותה לצ'רנוביץ (לשם עלה על דעתה להגיע באמת). כשהם עוצרים היא מחליטה לא להכנס איתו לבית מרזח רותני והוא נוזף בה על כך.

פרק יח – רצח בנימין

קריאה של כל הפרק.

בצ'רנוביץ הם מתגוררים בדירת חדר ברחוב היהודים. הלילות שקטים. יקיריה המתים של קאטרינה שוב פוקדים אותה. אפילו סמי מתפרץ למפגשה עם יקיריה... פסח קרב, וקאטרינה עומדת עם בנימין ליד החלון כדי שיספוג את האווירה. היא ממשיכה להתקיים ממכירת תכשיטיה של הני - מדי מספר חודשים היא מוכרת תכשיט בכאב. בנימין הוא מקור האושר והחוזק שלה, טעם חייה. בערב היא יוצאת לטייל עם בנימין ונתקלת לעיתים ב"יצורים רעים" - שיכורים שזוכרים אותה מהתחנות, בני כפרה שאורבים לה וסתם רשעים הנטפלים אליה. כשבנימין בידיה היא לא פוחדת - מקללת אותם ומסלקת אותם מדרכה. ערב אחד קאטרינה פוגשת באחד מבני כפרה, שרוצה לשכב עימה, היא ממענת, מתחננת, מקללת וממהרת לשוב לביתה. בימים אלה היא מתמודדת עם פחד גדול. לצורך כך היא שותה כמה כוסיות וחושבת על אמה האמיצה שהטילה פחד על כולם והיתה שותה רק בינה לבין עצמה. היא יודעת שעליה להתגבר על הפחד, היא משננת לעצמה ולבנימין: "בלא אומץ אין חיים", "כשאדם מתגבר על הפחד הוא בן חורין". האווירה בחוץ מאיימת, אך קטרינה שואבת כוח ממראה הזקנים היהודים העומדים בפתח חנויותיהם. מבטיהם נוסחים בה בטחון. מכריה הנושנים ממשיכים לבקש את גופה, אך היא כבר לא נותנת להם את מבוקשם, שכן גופה משמש עכשיו מחסה לבנימין. היא מספרת להם שחזרה הביתה והם מניחים לה. אבל רק אותו בריון לא שוכח אותה ואורב לה. למרות שאין היא רואה אותה במו עיניה היא חשה בכך ונמנעת מללכת ברחובות צדדיים. בערב פסח, מתוך אי זהירות היא פונה אל סמטה, שם הבריון מחכה לה, היא שוב מסרבת לשכב עימו, הוא חוטף את בנימין ומנתץ את ראשו. קאטרינה קופאת לרגע, אך מיד מוציאה אולר ומבתרת את הרוצח כמו שמבתרים בהמה באיטליז. ברצח מזוויע זה, היא דומה לגויים האכזריים מהם היא מנסה להתרחק. רצח בנימין כמו גם חטיפת מאיר ואברהם ממנה מלמדים שהשילוב בין שני העולמות - היהודי והגויי אינו אפשרי!

היצירה מגיעה לשיאה עם הרצח הכפול של בנימין, בנה של קאטרינה, ושל רוצחו, אשר מחלק את הספר לשניים: עד לרצח, חייה הדינאמיים של קאטרינה, ומן הרצח, תקופת בית הכלא (ואחריה), תקופה המתאפיינת בסטאטיות שלה. **עד כאן מחצית חייה של קטרינה.** (90 עמ')